

1^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΛΥΚΕΙΟΥ
ΜΠΟΥΖΗ ΟΡΝΕΛΑ
1^ο ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ
ΙΔΡΥΜΑ
Β' ΤΑΞΗ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΤΙΤΛΟΣ: «ΠΟΛΥΞΕΝΗ»

Στο καφενείο δίπλα από το λιμάνι ο καπετάν Νικόλας καθόταν αμίλητος με βλέμμα νοσταλγικό και πρᾶο. Κάπνιζε την πίπα που του είχε χαρίσει η γυναίκα του η Πολυξένη, σαν γύρισε από το πρώτο το μακρινό ταξίδι. Από εκείνη μόνο αυτή η πίπα του είχε απομείνει για να την θυμίζουν και το ροζ μαντήλι της με κέντημα πάνω τα αρχικά της. Μύριζε ακόμη το αγαπημένο της άρωμα, τριαντάφυλλο. Εκείνο το αγαπημένο της άρωμα βρισκόταν μέσα σε ένα μικρό διαφανές μπουκαλάκι με ένα άσπρο φιόγκο στη μέση. «Μου το ' φερε ο Νικολιός μου από την Ιταλία» έλεγε όλο καμάρι η Πολυξένη στις γειτόνισσες όταν μαζεύονταν για το σπίτι για το απογευματινό καφεδάκι τους και έριχνε μια στάλα στο λαιμό. Μάλλον δεν ήθελε να το τελειώσει γρήγορα. Μάλλον δεν ήθελε να το τελειώσει ποτέ. Την ημέρα που έφυγε από τη ζωή ο καπετάνιος ήταν απών. Ήταν ξαφνικό γιατί αν το ήξερε δε θα έφυγε ούτε λεπτό από κοντά της. Δεν πρόφτασε καν να δει το χλωμό ανέκφραστο πρόσωπό της μέσα στο φέρετρο κι ας τον τρώμαζε η θέα ενός νεκρού. Και από τότε αποφάσισε να μη ξαναταξιδέψει, να μην ξαναμπεί σε καράβι και εγκαταλείψει τον τόπο του κι ας τον πονούσε η απόφαση αυτή.

Η θάλασσα ήταν η δεύτερη μεγάλη του αγάπη μετά την Πολυξένη και καμμιά φορά τις παρομοίαζε. «Ξέρεις γιατί αγαπώ τη θάλασσα Πολυξένη; Γιατί σου μοιάζει. Είστε και οι δυο σας μάισες και μ' έχετε μαγέψει» της έλεγε, και ένα δισταχτικό αθώο χαμόγελο ζωγραφιζόνταν στο πρόσωπο της Πολυξένης. Τι ωραίο χαμόγελο.

Σε αυτόν τον κόσμο βρισκόταν χαμένος ο καπετάν Νικόλας όταν καθόταν στο μοναδικό καφενείο του νησιού, πάντα στο γωνιακό τραπέζι δίπλα στο παράθυρο που έβλεπε στο λιμανάκι. Του άρεσε να κοιτάζει τα ψαροκάικα να αρμενίζουν στο πέλαγος. Το τζάμι θόλωνε κάπως βαριανάσαινε κάθε τόσο φέρνοντας αναμνήσεις στο νου του. Από τον καπνό που έβγαινε από την πίπα του αμυδρά μπορούσες να διακρίνεις τα χαρακτηριστικά του. Ένα πρόσωπο ούτε

ρυτιδιασμένο, αφυδατωμένο από την αλμύρα της θάλασσας, το μούσι καθώς και τα μαλλιά του ασπρισμένα. Αλλά τα μάτια του τα γαλανά δεν είχαν αλλάξει, ακόμη ίδια. Γαλανά σαν το βυθό της θάλασσας. Το βλέμμα του θύμιζε κάτι από άβυσσο. Σκοτεινό, άγνωστο, δέος.

Το καράβι του «ΠΟΛΥΞΕΝΗ» όπως το είχε βαφτίσει για να του θυμίζει την καλή του – βρισκόταν στο ίδιο σημείο από τότε που είχε ξεμπαρκάρει μετά το τελευταίο του ταξίδι. Ήταν ωραίο καράβι, ξύλινο με το όνομά της χαραγμένο με χρυσά γράμματα στο πλάι, με μια τρίαρινα σκαλισμένη στην πρύμνη και βαμμένο στο αγαπημένο της χρώμα. Γαλάζιο. Ο καπετάν Νικόλας δεν έμπαινε πια συχνά μέσα, προτιμούσε να κάθεται και να το κοιτάζει από το ξύλινο παγκάκι απέναντι, στη στεριά.

Κάθε Κυριακή ερχόταν ο ανηψιός του Αντρίκος και το καθάριζε αλλά ποτέ δεν το είχε κουμαντάρει στα ανοιχτά. Ο καπετάν Νικόλας φοβόταν πως άμα τον άφηνε να ταξιδέψει μπορεί να τον έχανε. Δεν ήξερε γιατί. Προαίσθημα.

Ένα πρωί τον είδε να κρατάει το τιμόνι σαν έμπειρος ναυτικός, γερά, κοιτάζοντας ολοταχώς λες και αντιμετώπιζε τρικυμία. Κι ας μην είχε ποτέ ταξιδέψει φαίνεται ότι η καρδιά του λαχταρούσε τη ναυτική ζωή. Ήθελε να εξερευνήσει τον κόσμο κι ας ρίσκαρε τη ζωή του. Δεν τον ένοιαζε. Ο καπετάνιος αναγνώριζε στο πρόσωπο του Αντρίκου τον εαυτό του όταν ήταν στην ηλικία του. Αναγνώρισε έναν νέο που ήθελε να μάθει, να κινδυνεύσει, να ζήσει έντονα. Γιατί να του στερήσει αυτή την επιθυμία; Έδωσε το καράβι στον Αντρίκο και τον δίδαξε τα πάντα. Του έμαθε να μη φοβάται και να αγαπάει τη θάλασσα.

Δύο χρόνια έπειτα ο Αντρίκος είχε γίνει από τους καλύτερους ναυτικούς όχι μόνο στο νησί τους αλλά σε ολόκληρο το πέλαγος. Ο καπετάν Νικόλας περηφανευόταν και έδειχνε χαρούμενος αλλά πάντα στο καφενείο καθισμένος στο γωνιακό τραπέζι δίπλα στο τζάμι με καρφωμένα τα μάτια του στο λιμάνι περίμενε την ώρα που θα έβλεπε την όψη του караβιού να πλησιάζει. Μόνο τότε ηρεμούσε και γύρναγε σπίτι. Μια μέρα το καράβι άργησε και νέα δεν υπήρχαν. Ο καπετάν Νικόλας γύρναγε σβούρες στο καφενείο βουβός αλλά το βαρύ του περπάτημα έκανε το μαγαζί να σιωπεί και όλοι να κοιτάζουν αμήχανα τα ποτήρια τους. «Ήρθαν!» ακούστηκε η φωνή του μαγαζάτορα και ο άμοιρος ο καπετάνιος από τη

χαρά του ένοιωσε ζάλη και σωριάστηκε στο πάτωμα. Η γέριχη καρδιά του δεν άντεχε άλλες συγκινήσεις αλλά επέζησε. Φαίνεται ο Θεός τον αγαπούσε αλλά κι αυτός αγαπούσε την Πολυξένη και προτιμούσε να την αντάμωνε ξανά παρά να ζει ακόμη χωρίς αυτήν.

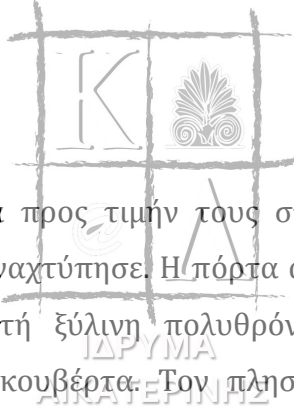
Η «ΠΟΛΥΞΕΝΗ» είχε αποκτήσει ένα ακούστο όνομα. Έγινε το καλύτερο εμπορικό καράβι στα αιγαιοπελαγίτικα νησιά και ακόμη παραπέρα. Ο Αντρίκος αποφάσισε να ταξιδέψει μέχρι Αλεξανδρούπολη για να μεταφέρει καπνά. Ήταν αποφασισμένος. «Θείε πάω ταξίδι» του είπε και τον αγκάλιασε. Ο καπετάν Νικόλας δε μίλησε. Δεν ήθελε. Δεν τόλμαγε. Την ημέρα που έφυγαν αρχές φθινοπώρου είχαν αρχίσει τα λίγα αεράκια και τα πρωτοβρόχια. Άφοβα πράγματα. Αλλά ο καπετάνιος φοβόταν. Δεν ήξερε γιατί. Προαίσθημα.

Είχαν περάσει μέρες από τότε που έφυγε το καράβι και ο καιρός χειροτέρευε. Ξεσηκώθηκαν φουρτούνες και άνεμοι. Μαθεύτηκαν νέα για πλοία που έχασαν την πορεία τους λες και έγιναν άφαντοι μες στην κακοκαιρία. Ανάμεσα σε αυτά η «ΠΟΛΥΞΕΝΗ». Όλες αυτές τις μέρες ο καπετάν Νικόλας πήγαινε τακτικά στο λιμεναρχείο. Κοίταζε τον υπάλληλο και με τρεμάμενη φωνή ρωτούσε «Κανένα νέο για το εμπορικό ΠΟΛΥΞΕΝΗ;» Ο υπάλληλος με κατεβασμένα τα μάτια αποκρινόταν με ένα μονότονο, αναισθητο ακουγόταν και άσπλαχνο όχι.

Ξημεροβραδιαζόταν στο καφενείο, κατέβαζε γουλιές ρακή και ψέλλιζε «Θα γυρίσουν...». Όμως δεν γύριζαν. Οι μέρες έγιναν εβδομάδες και δεν γύριζαν.

Καθόταν σπίτι. Δεν μπορούσε να βγαίνει πια και να κατεβαίνει στο λιμάνι. Τα πόδια του δεν άντεχαν άλλο. Ένιωθε πιο αδύναμος από ποτέ. Καθόταν δίπλα στο τζάκι κρατώντας το μαντήλι της Πολυξένης στα χέρια του. Σαν να μη μύριζε πια τριαντάφυλλο. Κοίταζε για τελευταία φορά το ανοιχτό πέλαγος με την ελπίδα ότι θα δει να ξεπροβάλει κάποιο φως. Είδε μόνο ένα αλλά δεν χάρηκε. Ένα δυνατό άσπρο φως που περιπλανιόταν στο πικρό σκοτάδι του τύφλωσε τα μάτια. Ο φάρος. Αλλά τίποτα άλλο. Δάκρυσε. Τα μεγάλα, μελαγχολικά του γαλανά μάτια βούρκωσαν. Έκλαψε και αποκοιμήθηκε.

Το επόμενο πρωί η αδερφή του χτυπούσε φουριόζα την πόρτα με τόση δύναμη από τη χαρά της. Ο Αντρίκος είχε γυρίσει. Αλλά με λιγότερο πλήρωμα. Κάποιοι δεν τα κατάφεραν. Τα νεκρά σώματα είχαν χαθεί στη θάλασσα μετά την

τρικυμία. Ρίχτηκαν λουλούδια προς τιμήν τους στο νερό. Στην τελευταία τους κατοικία. Καμία απόκριση. Ξαναχτύπησε. Η πόρτα άνοιξε τώρα από μόνη της. Τον είδε καθισμένο στην κουνιστή ξύλινη πολυθρόνα του δίπλα στο παράθυρο σκεπασμένο με μια μάλλινη κουβέρτα. Τον πλησίασε και του έπιασε το χέρι. Αποτραβήχτηκε αμέσως. Έβαλε τα χέρια της μπροστά από το πρόσωπό της και ξέσπασε σε λυγμούς. Το βλέμμα του έδειχνε τώρα πιο γαλήνιο από ποτέ. Λες και χαμογελούσε. Κοιμόταν.